

Ж Е Т В А Р И

Велко влѣзе прашенъ въ стаята, свали почернѣлата си сламена шапка, избърса росата по челото си и продума:

— Жена, очитѣ имъ все къмъ насъ обърнати, гледатъ и се молятъ.

— Кои очи, Велко?

— На житата. Всички навели класове къмъ село, къмъ насъ и чакатъ. Съседътъ ни изпреварилъ, поженалъ,

— Да идемъ, Велко. Още утре да идемъ. Ти наточи. съповетѣ, другото остави на мене.

Млади бѣха още Велко и Женда. Нѣмаше година отъ вѣнчилото имъ.

Като се помина баща му, Велко остана съвсемъ самъ съ сиромашията си. Той наследи отъ него три, четири нивки и една стара кѣщица. Ала бѣ работливъ, па се събра и съ добра булка домакиня.

Вечеръта, когато се върна съ наточенитѣ сърпове, Велко свари булката си, че ква си млѣко.

— А, дружокъ?

— Нали казахъ, остави на мене.

На сутринъта, когато се събуди, Велко видѣ, че булката е станала. Погледна презъ прозореца, забеляза прострѣна покривка. На нея Женда сложи голѣма паница съ счукани орѣхови ядки, краставички, нѣколко яйца и две топли питки. Отстрана — чиния завита съ кърпа. Отъ единия край на чинията се подаваха две крачета на обварено пиле. А край тѣхъ ето и тава съ топла баница. Женда дигна четиритѣ края на покривката и ги завърза на кръстъ.

Съ широко отворени очи Велко излѣзе навънъ. Женда му подаде вързопъ и бѣкела съ водата, а тя взе гърнето съ киселото млѣко и сърповетѣ. Поеха къмъ нивата...

Тя бѣ до самия пѣтъ. Влѣзоха въ поженатата нива на съседа си. Току до тѣхната бѣ израсла круша не много голѣма, но достатѣчна да имъ даде сѣнка за обѣда. Окачиха всичко на нея, взеха сърповетѣ и отидоха на другия край на нивата.

Велко се обърна на изтокъ.

— Боже, помогни и наспори! — рече той, прекръсти се и почнаха.